

Arrest

**nr. 208 014 van 22 augustus 2018
in de zaak X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHÜTT
Van Noortstraat 16
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 29 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 februari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 augustus 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 26 februari 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.08.2017 werd ingediend door:

Naam: M.

Voornaam: M.

Nationaliteit: Angola

Geboortedatum: 03.07.1993

Geboorteplaats: Lelo

Identificatienummer in het Rijksregister: 93.07.03 423-34

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische vader, de genaamde M., D.-P. (RN: 63090559163) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende stukken voor:

- Attestation de travail uitgaande van Randstad Belgium sa aan Matuta Didi-Pedro, periode 07.10.2016 tot 31.12.2016 en van de periode januari 2017 – juli 2017.

Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier dat de tewerkstelling via Randstad dd. 10.08.2017 werd beëindigd. Verder blijkt dat de referentiepersoon gewerkt heeft via Synergie België NV deze tewerkstelling eindigde op 06.10.2017. Er werden geen aanvullende documenten aangebracht dat betrokkene een werkloosheidsuitkering zou ontvangen of beschikt over enige ander vorm van bestaansmiddelen. Gezien er geen aanvullende bewijzen van bestaansmiddelen zijn aangebracht heeft onze dienst dan ook geen zicht op de exacte aard en op het netto bedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, en kan niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr 222.809 dd.12.03.2013).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat het niet in aanmerking wordt genomen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw

dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het fair-play beginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht het enig middel als volgt toe:

"Genomen uit de schending van het fair-play-beginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich ter staving van de weigeringsbeslissing steunt op gegevens die hij zelf verzameld heeft met betrekking tot de tewerkstelling van de referentiepersoon, doch zonder acht te slaan op de evenzeer voor hem toegankelijke gegevens nopens de werkloosheidsuitkering waarop de referentiepersoon gerechtigd is.

Terwijl het louter acht slaan op zelf ingewonnen informatie die voor de burger nadelig is, met miskennis van beschikbare informatie die voor de burger gunstig is, blijkt geeft van een gemis aan fair-play

En terwijl een zorgvuldige overheid haar beslissing baseert op alle voorliggende informatie

En terwijl uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat werkloosheidsuitkeringen als inkomen in rekening zouden zijn genomen

Zodat vermelde beginselen geschonden zijn

Toelichting bij het middel:

1. Verzoeker heeft de gegevens met betrekking tot de inkomsten van de te vervoegen referentiepersoon voorgelegd ter gelegenheid van de indiening van zijn aanvraag tot gezinshereniging dd. 30 augustus 2017;

Het ging om documenten inzake de tewerkstelling van de vader van verzoeker van oktober 2016 tot en met juli 2017.

Er werd in de bijlage 19ter dan ook vermeld dat het bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de te vervoegen Belg was voorgelegd. Deze voorwaarde werd niet meer opgenomen in de lijst van nog voor te leggen documenten, waarvoor de termijn liep tot en met 30 november 2017.

Op 30 november 2017 heeft verzoeker de in de bijlage 19ter nog gevraagde documenten voorgelegd.

2. Bij de voorbereiding van de bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris zelf opzoekingen verricht, duidelijk via één of meerdere databanken met sociaalrechtelijke gegevens waartoe de gemachtigde toegang heeft.

Alsdan heeft hij de door verzoeker voorgelegde informatie nopens het inkomen van de referentiepersoon, die betrekking had op de periode voorafgaand aan de aanvraag (tot en met juli 2017), aangevuld.

Inzake de tewerkstelling houdt de gemachtigde rekening met de situatie tot oktober 2017 ("Deze tewerkstelling eindigde op 06.10.2017").

Andere informatie wordt niet meegenomen in het beslissingsproces. De gemachtigde van de Staatssecretaris overweegt dat hij niet op de hoogte is of de referentiepersoon werkloosheidsuitkeringen geniet, en wel omdat verzoeker daarover geen bewijsstukken heeft bijgebracht:

"Er werden geen aanvullende documenten aangebracht dat betrokkene een werkloosheidsuitkering zou ontvangen of beschikt over enige andere vorm van bestaansmiddelen. Gezien er geen aanvullende bewijzen van bestaansmiddelen zijn aangebracht heeft onze dienst dan ook geen zicht op de exacte aard en op het netto bedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon".

Dit motief is zodanig geformuleerd dat er uit kan worden afgeleid dat precieze informatie over de werkloosheidsuitkeringen mogelijks wel tot een andere beslissing aanleiding had kunnen geven (er worden geen bijkomende voorwaarden geformuleerd).

Dat de beslissing negatief voor verzoeker uitdraaide, had dus alles te maken met het niet bekend zijn van de werkloosheidssteun waarop zijn vader mogelijk recht had.

3. De vraag is dan hoe het komt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet op de hoogte was van dit cruciale punt (werkloosheidsuitkeringen).

In de motivering van de bestreden beslissing wordt desbetreffend verwezen naar een arrest van de Raad van State (nr. 222.809 dd. 12.03.2013, een cassatiebeslissing) waaruit wordt afgeleid dat het "aan betrokkenen [toekomst]hun aanvraag te actualiseren.

Dat is inderdaad hoe de Raad van State in genoemd arrest invulling heeft gegeven aan het zorgvuldigheidsbeginsel:

"7. [...] Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben. Waar de eerste rechter voorhoudt dat het bestuur in die omstandigheden toch bijkomende stukken aan de betrokkene moet vragen alvorens een beslissing te nemen, is de inhoud van het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden."

De leer van meergenoemd arrest is echter niet van toepassing op de casus van verzoeker. Immers, het bestuur heeft in deze de door de betrokkene verstrekte informatie zelf geactualiseerd: er is sprake van tewerkstelling van de referentiepersoon tot 6 oktober 2017, hetgeen dus ver voorbij de periode ligt die gedekt werd door de stukken die door verzoeker werden voorgelegd.

De vraag is dan: mag de overheid zich beperken tot actualisatie van informatie met die gegevens die haar goed uitkomen (in malam partem), tzt. die tot een weigeringsbeslissing kunnen leiden, met totale miskennen van gegevens die tot een voor de burger gunstige beslissing aanleiding zouden kunnen geven?

Het antwoord op die vraag dient te worden gezocht in het motiveringsbeginsel, dat de overheid verplicht een beslissing te nemen op basis van de beschikbare informatie.

In eerste instantie dient de overheid daarbij oog te hebben voor de informatie die werd bijgebracht door de betrokkene zelf, alsook op alle informatie die op een andere wijze in het administratief dossier terecht is gekomen.

Doch wanneer de overheid, zoals in casu, er zich aan zet om zelf actief informatie op te vragen, mag zij zich dan beperken tot bepaalde gegevens, zonder in één moeite door de even toegankelijke gegevens toe te voegen aan het administratief dossier?

De opzoeking die niet werd uitgevoerd, lag in casu zozeer voor de hand dat er zelfs over gemotiveerd wordt, een beetje op een plagende wijze: als we nu eens iets geweten hadden over de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon dan, ja dan lagen de zaken wellicht anders.

Maar helaas...

Het beginsel van de fair-play staat niet toe dat de overheid te kwader trouw met ongeoorloofde middelen de verkrijging door de burger van zijn aanspraak verhindert of bemoeilijkt.

Actief op zoek gaan naar informatie, de voorliggende informatie zelf actualiseren, maar zich bewust beperken tot die informatie die nadelig uitvalt voor de burger, zonder de informatie waartoe men toegang heeft en waarvan men weet dat ze gunstig zijn voor het door de burger gevraagde, te betrekken bij het beslissingsproces: ziedaar hetgeen in deze zaak is gebeurd en dat volledig beantwoordt aan de voorwaarden om te besluiten tot een gemis aan fair-play.

De beslissing is daardoor ook tot stand gekomen met schending van de overige in de aanhef van het middel genoemde beginselen, te weten het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. De onder het vorige punt bereikte conclusie kan enkel stand houden in de mate er zekerheid is nopens de toegankelijkheid voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) van de informatie inzake werkloosheidsuitkeringen.

In het activiteitenrapport van DVZ voor het jaar 2012 was nog vermeld dat de toegang tot de gegevens inzake werkloosheidsuitkeringen nog niet was gerealiseerd, doch dat hieraan gewerkt werd.

Op 1 oktober 2013 werd de toenmalige Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hierover geïnterpelleerd in de commissie voor de Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het Openbaar Ambt van de Kamer van Volksvertegenwoordigers. De Staatssecretaris antwoordde als volgt (stuk 3)

"Het Sectoraal Comité heeft op 7 mei 2013 zijn akkoord verleend met betrekking tot de gegevensuitwisseling tussen respectievelijk de RVA en de ONEM, en de Dienst Vreemdelingenzaken. Momenteel zitten we in een testfase voor de geïnformatiseerde gegevensuitwisseling tussen beide diensten. Vanaf de maand oktober, nu dus, zal de gegevensuitwisseling operationeel zijn, dit dan naar analogie met de kruising van gegevens uitgevoerd met de gegevens van de POD Maatschappelijke

Integratie en de Dienst Vreemdelingenzaken. Daarbij hebben wij al wel 4000 verblijven van EU-burgers ingetrokken”.

Het blijkt dus dat de toegang tot de gegevens van de RVA in hoofde van DVZ sinds oktober 2013 volledig operationeel is en blijkbaar erg gemakkelijk is, nu de toegankelijkheid op dezelfde hoogte staat als deze tot de gegevens inzake sociale bijstand: alleen al op basis van de verkrijgbare gegevens inzake sociale bijstand waren er in 2013 al een bijzonder groot aantal beslissingen genomen.

Het kan natuurlijk zijn dat DVZ enkel de gegevens inzake werkloosheidsuitkeringen raadpleegt wanneer men erop uit is om verblijfsdocumenten af te nemen (van EU-burgers). Dat zou blijk geven van een gemis aan fair play, zodat de cirkel rond is.

Het enige middel is gegrond.”

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

De verzoekende partij betoogt in het enig middel dat de gemachtigde zich bij het nemen van de bestreden beslissing steunt op gegevens die hij zelf verzameld heeft met betrekking tot de tewerkstelling van de referentiepersoon, echter zonder acht te slaan op de evenzeer voor hem toegankelijke gegevens over de werkloosheidsuitkering waarop de referentiepersoon gerechtigd is. De verzoekende partij stelt dat de gemachtigde de door haar voorgelegde informatie heeft aangevuld: er is sprake van tewerkstelling van de referentiepersoon tot 6 oktober 2017, wat dus ver voorbij de periode ligt die gedekt werd door de stukken die door de verzoekende partij werden voorgelegd. De verzoekende partij stelt zich de vraag of de overheid in dit geval de gegevens die tot een voor de burger gunstige beslissing aanleiding kunnen geven mag miskennen. Volgens de verzoekende partij had de verwerende partij wel degelijk toegang tot een gegevensbank waaruit bij nazicht had gebleken dat de referentiepersoon werkloosheidsuitkering ontving, maar heeft zij nagelaten deze te consulteren. Dit houdt volgens de verzoekende partij een schending in van het fair-play beginsel. De overheid is volgens de verzoekende partij verplicht een beslissing te nemen op basis van de beschikbare informatie. De verzoekende partij stelt verder dat de opzoeking die niet werd uitgevoerd, in casu zozeer voor de hand lag dat er zelfs over gemotiveerd wordt. Het beginsel van de fair-play staat volgens de verzoekende partij niet toe dat de overheid te kwader trouw met ongeoorloofde middelen de verkrijging door de burger van zijn aanspraak verhindert of bemoeilijkt.

In casu wordt niet betwist dat de verwerende partij het dossier van de verzoekende partij zelf heeft geactualiseerd door in de haar ter beschikking zijnde databanken na te gaan of de verzoekende partij nog steeds werd tewerkgesteld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn

en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben. Evenwel wanneer de verwerende partij zelf het initiatief neemt om het dossier van de verzoekende partij te actualiseren, dan mag zij zich niet toe beperken tot een gedeeltelijke actualisatie. De verzoekende partij kan ten deze worden gevolgd. In de bestreden beslissing raadpleegt de verwerende partij op eigen initiatief de databanken die zij ter beschikking heeft enkel maar om na te gaan of de referentiepersoon nog tewerk gesteld is en voor het overige beperkt de verwerende partij zich ertoe te stellen dat zij niet op de hoogte is van eventuele werkloosheidsuitkeringen in hoofde van de referentiepersoon. Ze toont op geen enkele wijze aan dat zij geen toegang zou hebben tot de informatie die betrekking heeft op werkloosheidsuitkeringen. Hoe dan ook wanneer de verwerende partij beslist om haar beslissing te steunen op informatie die ze zelf heeft opgezocht dan dient ze zich er van te vergewissen of ze alle mogelijke actuele informatie heeft om tot haar besluit te komen en de verzoekende partij hier minstens van op de hoogte te stellen zodat zij haar standpunt dienaangaande kenbaar kan maken. Het is het ene of het andere: of de verwerende partij beperkt zich tot de voorliggende informatie om tot haar besluit te komen of ze actualiseert zelf het dossier, maar dan wel volledig en biedt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar standpunt kenbaar te maken.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 februari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU